

ROWIENNICA (1) *sb f*

N pl rowiennice.

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w.

Kobieta a. dziewczyna w tym samym lub podobnym wieku: Ná iéy [Timas] mogile wízytki rowiennice rázem Swé lubé wóły oftrym wítrzygły żelázem. KochFr 55.

Cf **ROWIENNICZKA**

ALKa